

De ce carnea de pui înseamnă așa de mult pentru mine

Ok, acum ai aflat că desenez. Mai gândește-te și la faptul că mă pricep destul de bine la asta. Dar nu contează cât de bun sunt, desenele mele nu vor ține niciodată locul mâncării sau banilor. Aș vrea să pot desena un sendviș cu unt de arahide și gem, sau un pumn plin de bancnote de douăzeci de dolari, să fac cine știe ce truc magic și să devină real. Dar nu pot să fac asta. Nimeni nu poate să facă asta, nici măcar cel mai fomist magician din lume.

Aș fi vrut să fiu magic, dar sunt doar un puști sărac lipit care trăiește cu familia lui săracă lipită în Rezervația de Indieni Spokane săraci lipiți.

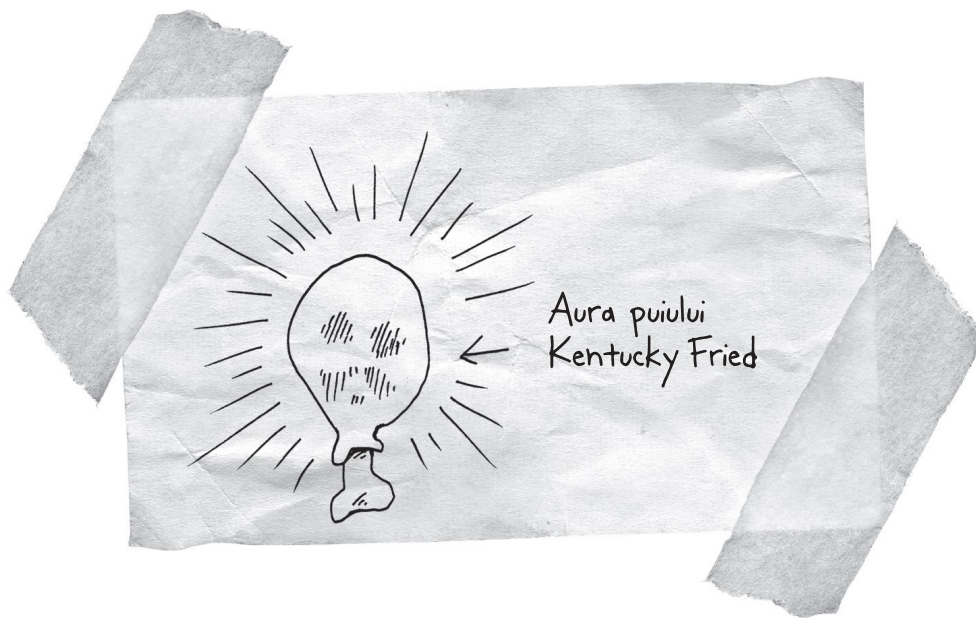
Știi care-i cel mai rău lucru când ești sărac? O, poate că deja ai făcut calculele în minte și ți-ai dat seama:

Sărăcie = frigider gol + stomac gol

Și, sigur, uneori familia mea sare peste o masă și somnul e singurul lucru pe care-l avem la cină, dar știu că, mai devreme sau mai târziu, părinții mei o să intre pe ușă cu o găleată plină cu pui de la KFC.

Rețetă originală.

Și, hei, într-un fel ciudat, foamea face mâncarea să aibă gust mai bun. Nu-i nimic mai bun decât o pulpă de pui când n-ai mâncat de (aproximativ) optișpe ore jumate. Și, credeți-mă, o bucățică bună de carne de pui poate să facă pe oricine să creadă în Dumnezeu.



Așa că foamea nu e cel mai rău lucru când ești sărac.

Sunt sigur că acum vă-ntrebați: „Ok, ok, Domnule Artist Înfometat, Domnule Gură-Plină-de-Cuvinte, Domnule Ce-Mult-Sufăr-Eu, Domnule Rețetă Secretă, care-i cel mai rău lucru când ești sărac?”

Așa că, ok, o să vă spun care e cel mai rău.

Săptămâna trecută, prietenul meu cel mai bun, Oscar, s-a îmbolnăvit foarte tare.

La-nceput, m-am gândit că are insolație sau ceva de genul ăsta. Adică afară era o zi sufocantă de iulie (39 de grade și 90% umiditate), și mulți oameni erau doborâți de insolație, așa că de ce nu i s-ar fi întâmplat și unui câine mic care mai și purta pe el o haină de blană?

Am încercat să-i dau niște apă, dar n-a vrut să bea.

Stătea întins în patul lui și avea ochii roșii, lucioși, înlăcrimați. Gemea de durere. Când l-am atins, a scheunat de parc-ar fi luat-o razna.

Era ca și cum centrii lui nervoși ar fi fost la cinci centimetri deasupra pielii.

M-am gândit că o să fie bine dacă doarme un pic, dar după aia a început să vomite, exploda diareea din el și avea crizele alea groaznice când picioarele lui micuțe doar zvâcneau și zvâcneau și zvâcneau.

Și, da, Oscar era doar un câine vagabond pe care-l adoptasem, dar era singura ființă pe care mă puteam baza. Era mult mai de încredere decât părinții, bunica, mătușile, unchii, verii și sora mea cea mare. M-a învățat mai multe decât mă învățase orice profesor.

Sincer, Oscar era o persoană mai bună decât orice om pe care-l cunoscusem vreodată.

— Mamă, am zis, trebuie să-l ducem pe Oscar la veterinar.

— O să fie bine, a zis ea.

Dar mințea. Ochii ei se făceau negri în mijloc de fiecare dată când mințea. Era un indian Spokane și nu se pricepea deloc să mintă, iar asta n-avea niciun sens. Noi, indienii, ar trebui să fim niște mincinoși mult mai buni decât suntem, având în vedere cât de des am fost mințiți.

— Chiar e bolnav, mamă, am zis. O să moară dacă nu-l ducem la doctor.

S-a uitat urât la mine. Și ochii ei nu mai erau negri în mijloc, așa că știam că o să-mi zică adevărul. Și, crede-mă, sunt momente în care *ultimul* lucru pe care vrei să-l auzi e adevărul.

— Junior, dragule, a zis mama. Îmi pare rău, dar n-avem bani pentru Oscar.

— O să ți-i dau eu înapoi, am zis. Promit.

— Scumpule, o să coste sute de dolari, poate o mie.

— O să-i dau banii înapoi doctorului. O să mă angajez.

Maică-mea a zâmbit plină de tristețe și m-a îmbrățișat strâns.

Doamne, cât de prost puteam să fiu? Ce job putea să găsească un băiat indian din rezervație? Eram mult prea tânăr pentru a fi dealer de blackjack la cazino, erau numai vreo cinșpe peluze cu gazon în rezervație (și niciunul dintre proprietarii lor nu angaja oameni care să le tundă iarba) și exista un singur traseu pe care erau distribuite ziarele, iar postul era ocupat de un străbun al tribului, pe care-l chema Wally. Și avea de livrat numai vrea cincizeci de ziare, așa că jobul lui era mai mult un hobby.

Nu puteam să fac nimic să-l salvez pe Oscar.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Așa că m-am așezat pe podea, lângă el, l-am mângâiat pe cap și i-am șoptit numele ore în șir.

După aia tata a venit acasă de *oriunde* o fi venit și a avut una din discuțiile alea lungi cu mama și au decis ceva *fără* să mă întrebe și pe *mine*.

Și după aia tata și-a scos pușca și gloanțele din dulap.

— Junior, a zis. Du-l pe Oscar afară.

— Nu! am zbierat.

— Suferă, a zis tata. Trebuie să-l ajutăm.

— Nu poți să faci asta! am urlat.

Voiam să-i dau un pumn în gură lui taică-meu. Voiam să-i dau un pumn în nas și să-i dea sângele. Voiam să-i dau un pumn în ochi și să-l orbesc. Voiam să-i trag un șut în boabe și să vadă stele verzi.

Eram furios foc. Furios ca un vulcan. Furios ca un tsunami.

Tata s-a uitat în jos la mine cu privirea cea mai tristă. Plângea. Arăta așa de neputincios.

Voiam să-l urăsc pentru neputința lui.

Voiam să-i urăsc pe tata și pe mama pentru sărăcia noastră.

Voiam să le pun boala câinelui meu și toate celelalte boli din lume în cărcă.

Dar nu pot să dau vina pe ai mei pentru sărăcia noastră pentru că mama și tata sunt sorii gemeni în jurul cărora orbitez și lumea mea ar EXPLODA fără ei.

Și nu e ca și când mama și tata se născuseră bogați. Nu-i ca și când ar fi pierdut averea familiei la ruletă. Părinții mei se trag din oameni săraci care se trag din oameni săraci care se trag din oameni săraci și tot așa, până la primii oameni săraci.

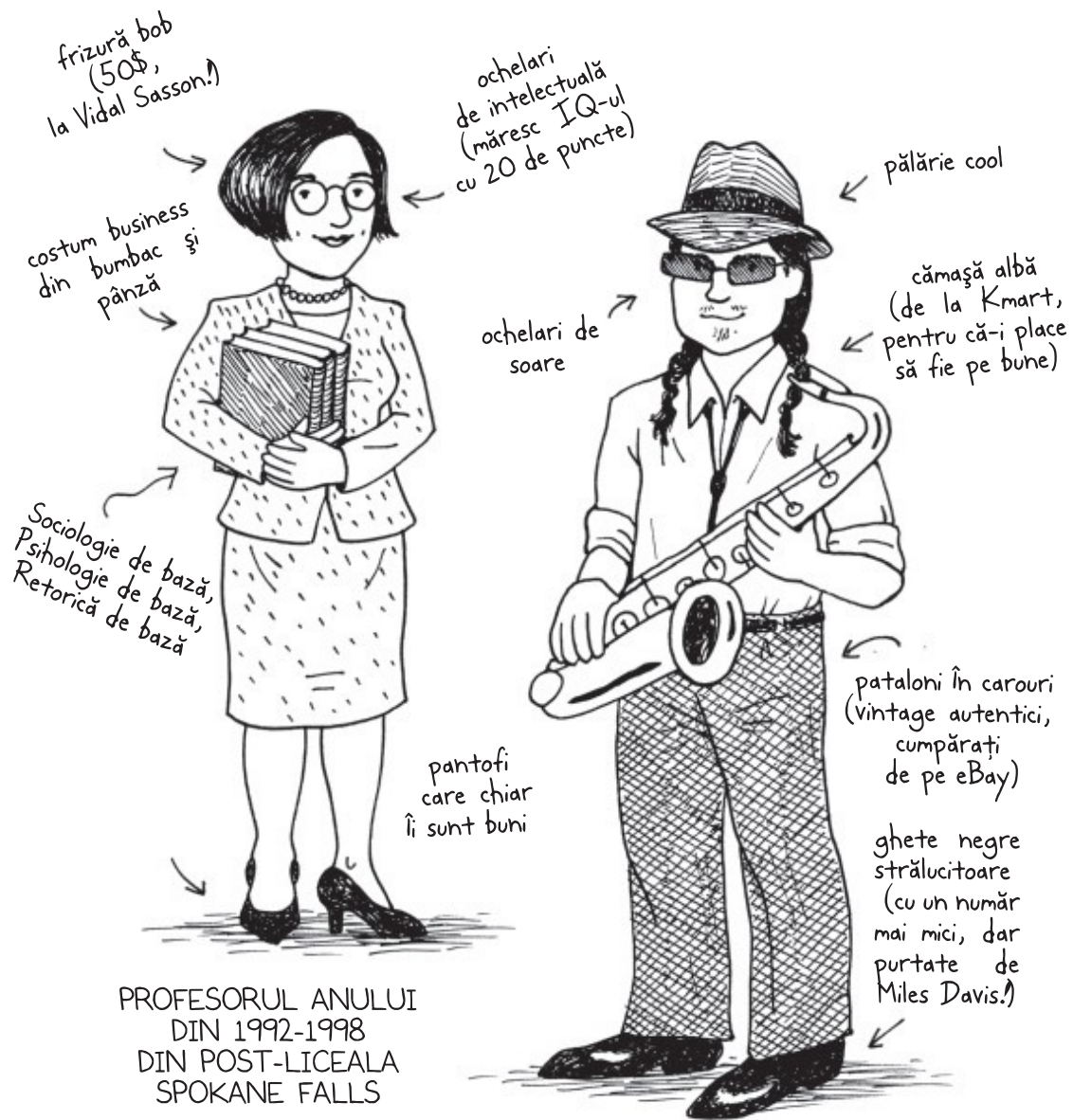
Adam și Eva își acopereau părțile intime cu frunze de smochin; primii indieni își acopereau părțile intime cu *mâinile lor mici*.

Serios, știu că maică-mea și taică-meu au avut visele lor când erau copii. Visau să fie orice altceva, dar nu săraci și nu avuseseră niciodată șansa de a fi orice altceva pentru că nimeni nu dăduse doi bani pe visele lor.

Dac-ar fi putut, maică-mea s-ar fi dus la facultate.

Încă mai citește ca nebuna. Își cumpără cărți cu un dolar. Și ține minte tot ce citește. Poate să-ți recite pagini întregi. E un reportofon uman. Pe bune, maică-mea e în stare să citească ziarul în cînșpe minute și să-mi zică scorurile de la baseball, unde au loc toate războaiele, cine-a mai câștigat la loto și cât de ridicate sunt temperaturile în Moines, Iowa.

CE S-AR FI FĂCUT PĂRINȚII MEI DACĂ CINEVA
LE-AR FI BĂGAT ÎN SEAMĂ VISELE:



Dac-ar fi putut, taică-meu s-ar fi făcut muzician.

Când se îmbată cântă niște melodii country destul de vechi. Și bluesuri. Și sună chiar bine. De parc-ar fi profesionist. De parc-ar fi la radio. Știe să cânte câte-un pic și la chitară și pian. Și are saxofonul ăsta vechi, din liceu, pe care-l ține curat și lustruit de parc-ar fi gata oricând să plece-n turneu.

Dar nouă, indienilor din rezervație, nu ni se împlinesc niciodată visele. Noi n-avem șanse. Sau mai multe drumuri din care s-alegem. Noi suntem doar săraci. Și asta-i tot.

E nașpa să fii sărac și e nașpa să te simți de parc-ai *merita*, pe undeva, să fii sărac. Începi să crezi că ești sărac pentru că ești prost și urât. Și după aia începi să crezi că ești prost și urât pentru că ești indian. Și pentru că ești indian începi să crezi că destinul tău e să fii sărac. E un cerc vicios și *nu poți face nimic în privința asta*.

Sărăcia nu te face puternic și nu-ți dă lecții de perseverență. Nu, sărăcia te învață doar cum să fii sărac.

Deci, sărac și mic și neputincios, l-am luat în brațe pe Oscar. Mi-a lins fața pentru că mă iubea și avea încredere în mine. Și l-am dus în grădină și l-am așezat lângă tulpina mărului nostru verde.

— Te iubesc, Oscar, am zis.

S-a uitat la mine și jur că înțelegea ce i se întâmplă. Știa ce urma să facă tata. Dar Oscar nu era speriat. I se lua o piatră de pe inimă.

Mie nu.

Am fugit de-acolo cât de repede am putut.

Am vrut să fug cu o viteză mai mare decât viteza sunetului, dar nimeni, oricât de tare ar suferi, nu poate să fugă așa de repede. Așa că am auzit pocul cu care taică-meu mi-a împușcat cel mai bun prieten.

Un glonț costă cam doi cenți și oricine și-l poate permite.

Al doilea meu nume e Răzbunare

După ce-a murit Oscar am fost așa de deprimat că m-am gândit să mă târăsc într-o gaură și să dispar pentru totdeauna.

Dar Rowdy m-a convins să n-o fac.

— De parcă și-ar da cineva seama dacă n-ai mai fi, a zis el. Hai, mai bine las-o moartă.

Ce dragoste severă, nu?

Rowdy e cel mai dur puști din rezervație. E lung și deșirat și puternic ca un șarpe.

Chiar și inima lui e puternică și rea ca un șarpe.

Dar e cel mai bun prieten al meu dintre toți oamenii și îi pasă de mine, așa că îmi spune întotdeauna adevărul.

Și are dreptate. Nimănui nu i-ar fi dor de mine dac-aș dispărea.

Mă rog, lui Rowdy i-ar fi, dar el n-ar recunoaște niciodată că-i e dor de mine. E mult prea dur ca să simtă lucruri din astea.

Dar în afară de Rowdy și de părinții mei și de sora mea și de bunica mea, nimănui nu i-ar fi dor de mine.

Sunt zero barat în rezervație. Și dacă scazi zero din zero dă tot zero. Așa că ce sens are să scazi dacă rezultatul e întotdeauna același?

Așa c-o las moartă.

Bănuiesc că n-am ce altceva să fac, mai ales că Rowdy are una dintre cele mai proaste veri din viața lui.

Taică-său bea în continuu și dă pumni în stânga și-n dreapta, așa că Rowdy și maică-sa au aproape tot timpul fețele învinețite sau însângerate.

— E vopsea de război¹, zice Rowdy de fiecare dată. Mă face să par mai dur.

Și da, cred că-l face să pară mai dur, pentru că Rowdy nu încearcă niciodată să-și ascundă rănille. O arde prin rezervație cu ochiul învinețit și buza spartă.

În dimineața asta a șchiopătat până la noi în casă, s-a trântit pe un scaun, și-a aruncat piciorul scrântit pe masă și a rânjit.

Avea un bandaj pe urechea stângă.

— Ce-ai pățit la cap? l-am întrebat eu.

— Tata a zis că nu-l ascult, a zis Rowdy. Așa că s-a făcut mangă și a încercat să-mi facă urechea un pic mai mare.

Și maică-mea și taică-meu-s bețivi, dar nu-s așa răi. Nu-s deloc răi. Din când în când mă ignoră. Din când în când urlă la mine. Dar niciodată, niciodată-niciodată nu dau în mine. N-am luat nicio palmă la fund. Serios. Cred că mama mai vrea din când în când să își ia elan și să-mi radă o palmă, dar tata n-ar lăsa-o niciodată s-o facă.

¹ În cultura amerindiană, pictarea feței înainte de ritualuri, dansuri și lupte este o tradiție. Conform obiceiului, vopseaua are puteri magice, protectoare.

Nu crede în corecțiile fizice; crede în holbatul la mine cu niște ochi de gheață până mă transform într-un cub de gheață acoperit de gheață și plin de gheață.

La mine acasă ești mereu în siguranță, așa că Rowdy stă în marea majoritate a timpului la noi. E ca și când ar fi un membru al familiei, un frate în plus și un fiu în plus.

— Vrei să mergem la powwow¹? m-a întrebat Rowdy.

— Nah, am zis eu.

Tribul Spokane organizează powwowul anual în weekendul cu Ziua Muncii. La ediția asta, a 127-a, urmau să fie cântece, dansuri de război, jocuri de noroc, povești, râsete, pâine prăjită, hamburgeri, hot-dogi, arte și meșteșuguri, și multe, foarte multe bătași la beție.

Nu voiam să fiu acolo.

O, dansul și cântecele sunt foarte frumoase. Minunate, de fapt, dar mie mi-e frică de indienii care nu dansează și cântă. Indienii ăia fără ritm, fără talent și ureche muzicală o să se-mbete și o să bată toți fraierii disponibili până le sună apa-n cap.

Și eu sunt de fiecare dată cel mai disponibil fraier de pe-acolo.

— Hai, a zis Rowdy. Am eu grijă de tine.

Știa că mi-era frică să nu mi-o iau. Și mai știa și că probabil va trebui să se bată cu cineva pentru mine.

Rowdy a avut grijă de mine de când ne-am născut.

Amândoi am făcut cunoștință cu lumea pe 5 noiembrie 1992, la Spitalul Inima Sacră din Spokane. Sunt cu două ore mai mare ca Rowdy. Eu m-am născut handicapat și terciuit și el s-a născut nebun.

¹ Adunare a amerindienilor, în care se cântă, dansează și socializează în onoarea culturii lor.

Plângea și urla și lovea cu pumnii și cu picioarele în-continuu.

I-a mușcat sfârcul mamei lui când a încercat să-l alăpteze. O mușca de fiecare dată, așa că n-a mai avut ce face și i-a dat lapte praf.

Nu s-a schimbat foarte mult de-atunci.

Bine, acum că are paispe ani n-o mai arde pe-aici mușcând sfârcurile femeilor, dar încă mai scuipă și mai dă pumni și picioare.

Prima oară s-a bătut când era la grădiniță. A sărit la trei copii din clasa întâi pentru că aruncaseră cu o bucată de gheață în timpul unei bătai cu bulgări. Rowdy i-a rezolvat destul de repede.

Și după aia l-a rezolvat și pe profesorul care venise să-i despartă.

Nu îl lovise foarte tare pe profesorul ăla, abia dacă-l atinsese, dar frate, nici nu mai are rost să zic cât de tare se enervase profesorul.

— Ce dracu' ai? a urlat el.

— Ce n-am? i-a urlat Rowdy înapoi.

Rowdy se bătea cu toată lumea.

Se bătea cu băieți și cu fete.

Cu bărbați și cu femei.

Se bătea cu câini vagabonzi.

Căcat, se bătea și cu vremea.

Lovea înnebunit ploaia cu pumnii.

Pe bune.

— Hai, fătălăule, a zis Rowdy. Hai să mergem la pow-wow. Nu te poți ascunde în casă pentru tot restul vieții. O să te transformi într-un fel de trol sau ceva de genul ăla.

— Și dacă se ia cineva de mine? am întrebat eu.

— Atunci o să mă iau și eu de ei.

— Și dacă mă scobește cineva în nas? am întrebat eu.

— Atunci o să te scobesc și eu în nas¹, a zis Rowdy.

— Ești eroul meu, am zis eu.

— Hai la powwow, a zis Rowdy. Te rog.

Pentru Rowdy e o mare chestie să fie politicos.

— Bine, bine, am zis eu.

Așa că Rowdy și cu mine am mers cinci kilometri până la locul unde se ținea powwowul. Era întuneric, poate în jur de opt, iar toboșarii și cântăreții erau asurzitori și frumoși.

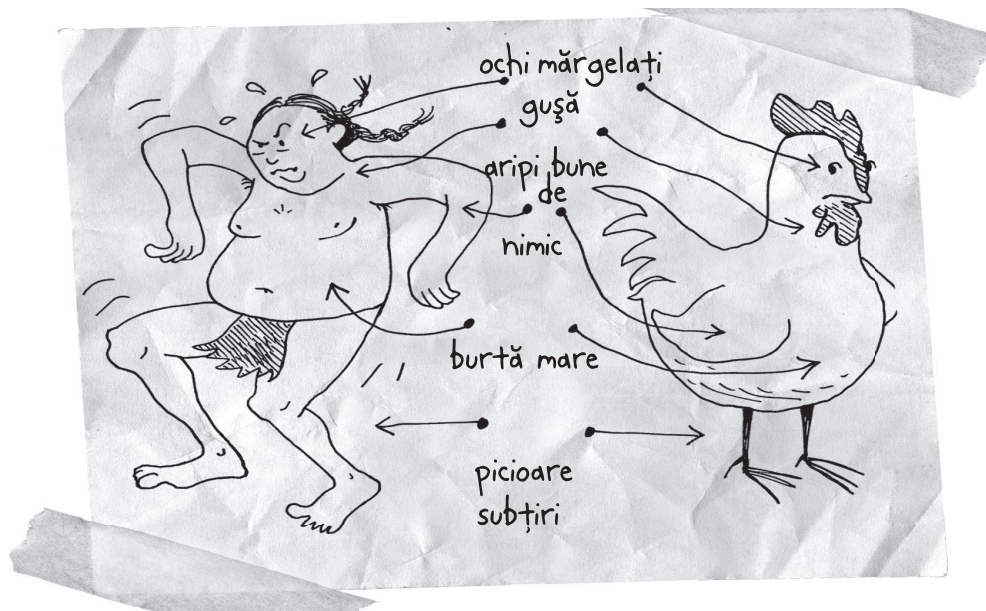
Eram entuziasmat. Dar începeam să fiu și hipotermic.

La powwow-ul din Spokane ziua e cald de te topești și noaptea îngheți de frig.

— Ar fi trebuit să-mi iau geaca, am zis eu.

— Fii și tu bărbat, a zis Rowdy.

— Hai să ne uităm la dansatorii-cocoș², am zis eu.



¹ Joc de cuvinte intraductibil bazat pe polisemia verbului *to pick*: *pick on someone* (a te lua de cineva) și *pick your nose* (a te scobi în nas).

² Dansul cocoșului, un tip de dans de powwow pentru care bărbații se costumează în cocoși.